

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Lidia Purice,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Purice către Svetlana Reghiment privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 ianuarie 2025 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 2ra-163/25
PIGD 2-24024534-01-2ra-14042025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Orhei, sediul Central: jud. A. Romandaș
Curtea de Apel Bălți: jud. E. Grumeza, N. Costăș, S. Grosu

20 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Lidia Purice,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 4 martie 2024, Lidia Purice, reprezentată de avocatul Vitalie Lazari, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Svetlana Reghiment cu privire la încasarea împrumutului în suma de 400 euro cu titlu de datorie, 358 de lei cu titlu de taxa de stat, 900 de lei cu titlu de cheltuieli pentru traducere, 3000 de lei cu titlu de asistență juridică (f. d. 6-8).

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta Lidia Purice, reprezentată de avocatul Vitalie Lazari, a indicat că la 3 aprilie 2018 și 4 iunie 2019, la solicitarea pârâtei pentru diverse necesități de ordin personal a transferat prin intermediul băncii suma de 400 de euro.

3. A indicat că termenul pentru restituirea împrumutului nu a fost stabilit, din care considerent la 9 ianuarie 2024 în adresa pârâtei a fost expediată cerere prealabilă cu solicitarea restituirii împrumutului în decurs de 30 de zile de la momentul recepționării.

4. În drept, reclamanta a invocat prevederile art. 774 alin.(1), art. 775 alin.(1), art. 776, art. 1242, art. 1247, art. 1248 din Cod civil; art. 166, 167 din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

5. Prin hotărârea din 27 iunie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Central s-a admis cererea de chemare în judecată, s-a încasat din contul Svetlanei Reghiment în beneficiul Lidiei Purice suma de 400 euro echivalentul în lei MD la data executării, cu titlu de datorie; suma de 358 lei cu titlu de taxă de stat achitată la înaintarea acțiunii, suma de 900 lei cu titlu de cheltuieli pentru traducere și suma de 3 000 lei cu titlu de asistență juridică (f. d. 42, 45-48).

6. În opinia primei instanțe îmbogățirea fără justă cauză este aplicabilă în condițiile lipsei unui temei legal fie contractual, condiții în care instanța reține temeinică acțiunea înaintată urmând a fi admisă.

7. Instanța de judecată a reținut că în cazul în care pârâta consideră că aceste sume au fost primite în baza altor raporturi juridice urma să formuleze obiecțiile sale în contradictoriu.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 27 iunie 2024, Svetlana Reghiment, reprezentată de avocata Angela Platon, a declarat apel nemotivat (f. d. 44), împotriva hotărârii din 27 iunie 2024 a Judecătorei Orhei, sediul Central, iar la 16 octombrie 2024, prin intermediul oficiului poștal, a declarat apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă (f. d. 59-60).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 28 ianuarie 2025 a Curții de Apel Nord, a fost admis apelul declarat de Svetlana Reghiment, reprezentată de avocata Angela Platon în interesele apelantei. S-a casat integral hotărârea din 27 iunie 2024 a Judecătorei Orhei sediul Central, cu emiterea unei noi hotărâri prin care s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Lidia Purice către Svetlana Reghiment cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată. (f. d. 79, 80-82).

10. Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces, a materialelor din dosar, instanța de apel a menționat faptul că instanța de fond a făcut trimitere la prevederile art.1389 alin.(1) a Codului Civil în vigoare până la 01.03.2019 cu privire la îmbogățirea fără justă cauză.

11. Colegiul Civil a reținut că Lidia Purice a înaintat cerere de chemare în judecată privind încasarea datoriei, stabilind de drept prevederile art. 774, 775, 776, 1242, 1247, 1248 Cod Civil.

12. Instanța de apel a subliniat că prevederile cu privire la îmbogățirea fără justă cauză nu sunt aplicabile speței, de altfel se schimbă obiectul acțiunii, fapt contrar prevederilor art. 60 alin. (4) Cod de procedură civilă, cât și conținutului cererii de chemare în judecată din care se pretinde că raportului obligațional între părți îi sunt aplicabile normele juridice care reglementează relațiile de împrumut.

13. Colegiul a reținut că pentru apariția obligațiilor în baza chitanței acesta ar urma să se bazează pe un contract preexistent între părți, unde chitanța

servește ca dovadă a plății efectuate pentru bunuri sau servicii, stabilind astfel relația de obligație între cele două părți.

14. La caz, chitanțele extrasele bancare prezentate de reclamata Lidia Purice reprezintă doar o confirmare ce atestă că o sumă de bani a fost plătită.

15. Prin urmare, reieșind din transferurile prezentate de reclamantă din data de 03 aprilie 2018 și respectiv din 04 iunie 2019 în sumă totală de 400 euro, Colegiul nu a identificat temeiul apariției obligației de restituire a acestei sume de către pârâta Svetlana Reghiment.

16. Instanța de apel a concluzionat că în acest caz nu poate fi reținută argumentarea instanței de fond cu privire la faptul că pârâta nu a confirmat prin probe caracterul contradictoriu a celor invocate de reclamantă și respectiv instanța va aprecia alegațiile pârâtei ca fiind neprobate și că în cazul în care pârâta Reghiment Svetlana considera că aceste sume bănești au fost primite în baza altor raporturi juridice, urma să formuleze obiecțiile sale în contradictoriu or, potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

17. La 25 martie 2025, prin intermediul oficiului poștal, Lidia Purice, a declarat recurs împotriva deciziei din 28 ianuarie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, menținerea hotărârii instanței de fond (f. d. 95-98).

SOLICITAREA RECURENTULUI

18. În motivarea recursului, recurenta, a invocat că prima instanță a calificat raportului litigios ca îmbogățire fără justă cauză, iar instanța de apel a respins acțiunea pe motiv că forma de apărare a fost aleasă incorect.

19. În opinia recurente, există diferite poziții juridice cu privire la calificarea formei scrise a contractului de împrumut.

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

20. . Art. 434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

21. Completul de judecată conchide că recurentul s-a conformat prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a depus în termen recursul, or, copia deciziei motivate a fost expediată, la 6 martie 2025, (f. d. 83), iar cererea de recurs a fost depusă la 25 martie 2024 (f. d. 95-97).

22. La 15 aprilie 2025, în adresa intimatei Svetlana Reghiment și avocatei acesteia, Angela Platon a fost expediat copia recursului declarat de Lidia Purice, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data primirii corespondenței, fapt ce se confirmă prin scrisoare de expediere (f. d. 111).

23. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, Svetlana Reghiment, nu a făcut uz de dreptul său procedural de a depune referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

24. Art. 433 alin. (1) lit. (f) din Codul de procedură civilă

(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

25. Art. 432 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

26. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

27. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

28. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

29. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

30. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Nord și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural.

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă.

32. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie

pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

33. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Nord și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Nord, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

34. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

35. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

36. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de

drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

37. În astfel de circumstanțe, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează de a aprecia recursul declarat de Lidia Purice, ca fiind inadmisibil.

38. Ținând cont de cele expuse *supra* și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Lidia Purice, împotriva deciziei din 28 ianuarie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni